"Waar bevind ik me, Heer Sabriël?"

HFD 1 EEN NIEUWE OPDRACHT

Mijn terugkeer naar het Vaticaan bracht heel wat gemengde gevoelens teweeg en dat niet alleen van hun kant uit. Ik had in hun opdracht een tijdje in het Verre Oosten vertoefd en was na Mijn terugkeer begonnen aan het schrijven van Mijn memoires. Het was dit laatste dat hen grote zorgen baarde en Mij opnieuw confronteerde met de penibele kant van Mijn situatie. Ik ben Sabriël, één van de zes Zabaniya[1] die ooit op missie gestuurd waren in de Aardse sfeer en Ik was door gemeen verraad 'opgesloten' in een menselijk lichaam. Ondanks een langdurige, toegewijde staat van dienst voor de Heilige Kerk bleef Ik uitgesloten van een terugkeer naar Mijn vroeger diensten in de Hogere sfeer. Als Zabaniya beschik Ik over twee bijzondere gaven. Een algemene, waarbij Ik Mijn geestkracht kan gebruiken en uitsturen om contact te maken met andere, zowel goedaardige als boosaardige, entiteiten en een specifiek attribuut dat men het best kan omschrijven als een 'onzichtbare arm'. Anderen zoals Ik, kunnen zeer ver reiken met hun attribuut, maar beschikken over weinig kracht. Ik kan enkel nabije objecten manipuleren, maar met de reikwijdte en kracht van een 'normale' arm. Wat handig van pas komt bij Mijn strijd tegen de duistere krachten.

Kardinaal-diaken Velasio De Paolis, Mijn nieuwe Proost, nam zijn taak als apostolische visitator zeer ernstig en keek Me van achter zijn bureau nadrukkelijk onderzoekend aan. Zijn zachte gelaatstrekken verborgen een grote intelligentie en een sterke vastberadenheid.

"De Heilige Vader toonde een grote bezorgdheid over het huidig afglijden van de waarden en de normen binnen de maatschappij. Hij gaf me een zeer duidelijk opdracht, Sabriël. De uitkomst ervan zou wel eens zeer bepalend zijn voor dit decennium..."

---

[1] Engelen die de poorten van de Hel bewaken.

Hij liet een stilte om Me te overtuigen van de gewichtigheid van zijn woorden.
"Er zijn onmiskenbaar diabolische krachten aan het werk die in het verborgene opereren, maar waarvan de resultaten zich overduidelijk manifesteren. Ik hoop op jouw medewerking om daarmee te kunnen afrekenen."
Dat was geen vraag, dus knikte Ik enkel en wachtte het vervolg af.
"Evenzeer genoodzaakt de huidige maatschappelijke context dat ook wij onze acties verdoken uitvoeren. Dit zal daarom ook van jou een bijzondere benadering van de problematiek vragen," verduidelijkte hij nadrukkelijk.
"U bedoelt dat Ik onopvallend en discreet te werk moet gaan en elke band met de Kerk moet ontkennen?"
"Inderdaad. De Heilige Kerk kan zich geen mediabelangstelling veroorloven in deze aangelegenheden. Maar je zal onze pertinente steun hebben," verzekerde hij.
"Ook financieel?"
De kardinaal-diaken zuchtte even en knikte: *"Ja, ook financieel. Mijn secretaris brengt jou van de inhoud van de opdracht op de hoogte. Met hem hou je steeds contact."*
"Prima, laat Ik er dan maar aan beginnen..."
Ik verliet de kamer en een bezorgd ogende man.
Na een initiële weigering kreeg Ik enkele dagen later de telefonische bevestiging dat Ik toch de toelating kreeg om een kot te huren, gelegen aan de Krijgslaan te Gent. Ik vond het essentieel bij het vervullen van Mijn onderzoeksopdracht om Mijn rol nauwgezet te kunnen invullen. Ik liet Me inschrijven als nieuwe student aan het Hoger Diocesaan Theologisch Instituut Heilige Apostel Lucas en Ik hoopte ongemerkt op te kunnen gaan in de studentengemeenschap. Tot Mijn tevredenheid stelde Ik vast dat de leeftijd van Mijn studiegenoten niet enkel beperkt was tot twintigers, waardoor Ik minder in de kijker liep. Wat achterdocht zou vermijden en Mijn speurwerk zou vergemakkelijken. Hoe groot was de kans dat een studiegroep getroffen werd door twee